

în stare să fie memorate cît mai repede de mase. În focul acestei activități deosebit de încordate Maiakovski creează celebrele sale catrene, culmi inegalabile de expresie laconică, devenite de pe acum proverbe ale limbii ruse:

Милкой мне в подарок бурка
и носки подарены.
Мчит Юденич с Петербурга
как наскипидаренный.

sau :

Ешь ананасы,
рябчиков жуй,
день твой последний приходит буржуй...

În tendința de a apropia limba poeziei de limba străzii, Maiakovski nu se sîia să folosească expresii argotice, prescurtări proprii limbii vorbite (авио, трамы etc.), și chiar vulgarisme, știind însă, ca nimeni altul să le sublimeze prin context, înaltul conținut etic și estetic dominînd întotdeauna. Așa se întîmplă de pildă, în acele versuri din poezia « Lui Serghei Esenin », cînd pentru a-i discredita pe eseniniști, Maiakovski îl îndeamnă pe Esenin însuși să-i gonească, folosind limbajul specific « Rusiei circiumărești »:

Встать бы здесь
 гремящим скандалистом:
— Не позволю
 мямли́ть стих
 и мять!
Оглушить бы
 их
 трехналым свистом
в бабушку
и в бога душу мать!

Nu încapе îndoială că tocmai excepționala capacitate de a « stăpîni » cuvîntul stă la baza sistemului de imagini atît de original, care leagă direct, organic estetica maiakovskiană de versificația poetului. Dintre proprietățile specifice poeziei lui, se pare că trebuie reliefată în primul rînd *materialitatea* metaforelor maiakovskiene. Spunînd aceasta ne referim mai ales la iscusința cu care Maiakovski generează din comparațiile și metaforele sale, « a doua realitate », făcînd-o să trăiască de la sine, parcă independent de prima realitate cea « obișnuită », pentru reliefarea căreia imaginile au fost create. Exemple de acest gen sînt foarte frecvente în întreaga poezie a lui Maiakovski:

În « Norul în pantaloni », după ce află de trădarea iubitei, deși pretinde că e « absolut liniștit », poetul trece printr-un acces groaznic de suferință, dar nu se destăinuie decît mamei la telefon, stabilind singur diagnosticul la modul metaforic, cu nuanță de autoironizare:

Мама!
Ваш сын прекрасно болен!
Мама!
У него пожар сердца.

Mai departe însă imaginea aproape banală a inimii care s-a aprins din cauza dragostei și a geloziei se transformă într-o realitate fizică. Atrăși de mirosul cărnii fripte sosesc pompierii « sclipitori », « cu căști », iar poetul protestează:

Нельзя сапожища!
Скажите пожарным:
на сердце горящее лежат в ласках.